Ч. 53. Четвер 19 (6) марта 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Радакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З буджетової комисиї. — Справи македоньскі. — З росийскої Думи. — Події в Гаїті. — З Арґентини.

В буджетовій комисиї промовляв вчера п. міністер внутрішних справ др. Бінерт і впевнив на вступі, що всї жалоби, піднесені послами, розслїдить і зарядить, що треба, та що особливо в справах особистих старає ся поступати з цїлою безсторонностию. Що до поправи положеня урядників вказав п. міністер на видані загальні зарядженя, получені з великими коштами. Поправа відносин в стані урядників наступає постепенно ріжними зарядженями. П. Міністер впевнює, що всї роди урядників старає ся вдоволити з однаковою сердечностию і прихильностию. Жадана праґматика службова вже виготовлена і єсть предметом нарад між міністерствами, але супротив ріжнородности поодиноких родів урядників не може бути бесїди о одноцїльній службовій праґматицї. В справі повітових секретарів і правительственних лїкарів заявляє п. Міністер, що що до перших то наступили вже іменованя, а що до других то осягнено поправу їх положеня в дорозї законодатній. Відповідаючи на закиди деяких бесїдників, п. Міністер заявив, що не можна з причини поодиноких подій за похибки і провини деяких підвластних урядників політичної адміністрациї робити відвічальним начальника краю. Мусить також в тім напрямі висказати жаль, що допущено ся надто острої критики, котра не годить ся зі становищем бесїдників в деяких инших справах. Супротив слів, яких ужив з окрема пос. Диямайд, критикуючи адміністрацию Галичини, бесїдник мусить зазначити лиш одно: намістник Галичини єсть чоловіком чести. Дальше говорив п. Міністер про конечність відповідного виобразованя політичних урядників, про реформи справ санітарних та відповів на закиди пос. Романчука з приводу послїдних виборів соймових в Галичинї. Бесїдник впевнював, що всї закиди будуть точно розслїджені та покликав ся на обіжник Намістництва, виданий до старостств в жовтни 1907 р., що до поведеня властий супротив Русинів, доказуючий щирого наміру до цїлковитої безсторонности в поведеню державних властий супротив сторін.

Відтак обговорював п. Міністер всїлякі справи економічні і висказав надію, що комисия признасть добру волю міністерства, котре старало ся після своїх сил відповісти вложеним на него задачам.

По п. Міністрі промавляв Президент польского Кола др. Ґломбіньский, обговорюючи хиби адміністрациї в Галичинї.

Окружна нота анґлійского правительства в справі іменованя македоньского ґенерал-ґубернатора налякала Туреччину. Султан видав приказ, щоби запобігти небезпечности, яка грозить турецкій владі в Македониї і велїв повідомити дипльоматичні круги, що згоджує ся на продовжене мандатів европейских орґанів, які переводять реформи в Македониї, до 12 липня 1914. Одночасно сказано в нотї, що ті орґани будуть мати виконну силу що до всїх реформ, які будуть спільно обдумані, а нота кінчить ся словами: Порта не сумніває ся, що представителї великих держав належно оцїнять сей новий доказ доброї волї турецкого правительства і єго сталої постанови, щоби довести до ладу справу реформ в македоньских вілєтах. Рівночасно появило ся iradе султаньске, що продовжає на 6 лїт урядоване ґенерал-ґубернатора Гільмі-паші, обох єго сьвітских дорадників (австрийского і росийского), межинародної фінансової комисиї, команданта жандармериї зпосеред европейских войскових і всїх инших европейских офіцирів жандармериї в Македониї.

Послїдної ночи відбуло ся засїдане комисиї Думи для оборони держави. Прибули на

11)

Артисти і їх штука.

Образки із сучасної і давнїйшої культури.

Після Де Во, Остена і др.

написав К. В.

(Дальше).

Згадуючи вчера на сім місци про силачів, що дають по собі їздити самоїздами, не знали ми про ту страшну пригоду, яка стала ся в пятницю дня 13 с. м. в Брукселї в т. зв. Королївскім цирку (Cirque Royal). Там два силачі від кількох днів показували ось-як свою силу: лягали горілиць на землю, задирали ноги до гори і держали на них довжезний міст бальків, котрий переходив через цїлий цирк а по котрім переїздмав самоїзд о силї 24 коний з пяти особами на нїм. Через три вечери штука удавала ся знаменито, аж ось в пятницю стало ся нещастє. Ледви що самоїзд виїхав на міст, як єго шофер (той що кермує самоїздом) поміркував, що міст зачинає хитати ся; він тодї пустив самоїзд з такою силою, що віз каблуком перескочив на другу сторону, підчас коли міст над обома силачами заломив ся і тяжко їх покалїчив. Серед публики настав страшенний переполох. Що стало ся безпосередною причиною тої катастрофи, ще не знати, бо нема ще близших вістий про сю страшну подію.

Щож то за артисти силачі? То передовсїм люди, котрих природа надїлила звичайно сильною будовою тїла. Люди такі знаходять ся як в найвисших кругах суспільних межи монархами і пануючими князями так також і в найнизших кругах межи хлїборобами, ремісниками і всїлякого рода промисловцями. Природа, бачите, не знає ріжницї станів; она вироджує у всїх станах однаково здорових і калїків, силачів і слабосильних, хороших і поганих, розумних і дурноватих. Від коли люди людьми, від тодї й силачі на сьвітї. Старинні народи мали своїх хоч би й казочних: Атляса, що держав землю на своїх плечах і Геркулеса або Геракля, що доказував справдешних чудес своєю силою. В старім завітї славний був із своєї сили Самсон. Всї торо рода силачі, хоч з фаху й не були артистами, показували принагідно своєю силою всїлякі штуки.

Про цїсаря Кароля Великого, котрий був цїлих сїм стіп високий, розповідають, що він мав таку силу, що розломив легко три підкови зложені одна на другу і підніс з землї лицаря убраного вповні в зелїзну зброю. Незвичайним силачем мав бути архікнязь Ернст з роду Габсбурґів, котрого задля того, що ходив завсїгди цїлий в зелїзі, названо „Зелїзним". Єго жінка, якась княг. Цімбурґіс, була так само сильна як і він та ломила підкови або тягнула віз в тяжким набором. — Росийский цар Петро Великий і саский князь Авґуст званий Сильним, пізнїйший король польский, були також знані добре свого часу силачі. Розповідають, що одного разу, коли цар Петро був в гостинї у короля Авґуста, той підчас обіду вхопив в руки срібний таріль, котрий здавав ся єму не досить чистим, скрутив єго так як би кусень паперу і викинув. Цар Петро не хотів дати ся єму завстидати і зробив так само з другим тарелем. Авґуст вхопив тодї якусь срібну чарку і роздушив єї межи долонями. Цар зробив зараз так само, щоби показати, що й він удасть тої штуки. Так були би они понищили всю срібну заставу, але Петро зробив конець тій борбі, відозвавшись: Брате Авґусте, гнемо тут та ломимо срібло, лїпше ломім шведске зелїзо. (Они вели тодї війну зі Шведами).

Про царя Петра Великого розповідають ще таку історию: В 1711 роцї був він в гостинї у саского князя Авґуста. Коли переїзджав через єго край, казав у Фрайберзї спустити ся до копалень срібла а ставувши в Ольбрнгав, місцевости положеній недалеко ческої границї, навідав ся до положеної недалеко звідтам мідяної гути Зайґерґітта Ґрінталь. Тут сподобав ся єму дуже величезний молот до кованя міди. Царя зібрала тут охота — а поправдї сказавши напала примха — довідати ся, якого враженя зазнав би той, що сидїв би на молотї як на кони, підчас коли спадає на ковало. Росийска єго дружина — так розповідає лїтопись — зрадїла, саскі достойники, що супроводжали царя, перецудили ся а робітники видивили ся здивовані, коли цар вилїз на великий молот, котрий відтак спущений гримнув з цїлої сили в ковало. Кождого иншого чоловіка був би той удар так приголомшив, що він

него президент мінїстрів Столипин і мінїстер маринарки. Обговорювано справу фльоти. Більшість комісиї була против ухваленя средств на будову фльоти, доки мінїстерство війни не буде основно зорґанїзоване. Президент мінїстрів і мінїстер війни обставали при безпроволочнім ухваленю стредств, але опозиция не дала ся до того наклонити. Голосоване відложено до нинїшного засїданя.

З Ґаїті доносять до „New-York Herald-a“: Президент републики видав проклямацию, в котрій каже, що заговірники мали намір убити его і мінїстрів. Зловлених з оружием в руцї постигла заслужена кара за їх анархістичні змаганя. Президент буде дбати про удержане ладу і публичної безпечности. — Як зачувати з дипльоматичних кругів, не єсть виключене, що події в Ґаїті дадуть провід до спільного дїланя Німеччини і Франциї. Мають вже між обома кабінетами вести ся наради в тій справі.

З Вашинґтона доносять, що американьскі інтереси на Ґаїті не суть загрожені, натомість треба побоювати ся о інтереси француські і нїмецкі. Розійшла ся поголоска, що Німеччина без дальших переговорів виповість війну републицї. Войско на Ґаїті, повідомлене о тій поголосцї, виказує велике зденервоване. Консуляти францускиї і нїмецкий загрожені.

На улицях в Порто-Прінс діяли ся страшні річи. Трийцятьох заговірників, переважно чорних розстріляно. Всї чужинцї глядають охорони в консулятах; побоюють ся поголовного вирізаня чужинцїв. Консуляти приготовили ся до оборони перед нападами.

В арґентиньскій републицї проявили ся недавно заворушеня. На президента Алькарта кинено бомбу, котра однако не вибухла. Опісля полїция, котра прибігла на відгомон припадкового вибуху бомби киненої в Розаріо, найшла одного убитого і кількох ранених, від котрих дізнала ся, що революцийники приготовляли ся взяти керму управи у свої руки. Урядові часописи запевнюють, що в Арґентинї спокій і тепер там відбувають ся вибори до парляменту, в котрих переходять прихильники правительства.

Новинки.

Львів, дня 18-го марта 1908

— Іменованя. Краєва Дирекция скарбу іменувала: управителем секциї старшого комісаря II кл., Ів. Марморовича для Скали; — старшими комісарями II кл.: Ізид. Ваня, Петра Яксманицкого, Ант. Миколайского, Фр. Бенковского, Ал. Бочоня, Вільг. Вільґа, Вікт. Макосїньского, Людв. Новака, Ант. Розвадовского, Волод. Файдманна, Евг. Мернїка, Йос. Боґду, Ів. Патлю і Йос. Познаньского.— Комісарями I кл. іменовані комісарі II кл.: Мих. Кранїк, Каз. Ґржималовский, Клим. Левицкий, Йос. Мадейский, Ерн. Гофманн, Едм. Штріґль, Руд. Штрассер, Вол. Черкавский, Стан. Лисикевич, Ів. Біґошт, Ант. Шарковский, Ів. Прак, Бол. Крижановский, Едв. Оборский, Фр. Матусяк, Алекс. Батовский, Йос. Гляватий, Генр. Кухарский, Кар. Боґацевич і Сем. Ґрех.

— Дрібні вісти. Властитель більшої посїлости на Буковинї, др. Герман Фішер, жертвував з нагоди цїсарского ювилею 500.000 К на основане шпиталю для дїтий в Чернівцях. — Щезла без слїду 17-лїтна Савина Вармут, котра ще в черни мин. року виїхала з дому Йос. Бухера при ул. Сонїчаій ч. 9, кажучи, що їде до родичів до Підгородища. — В Тернополи стрілив до себе в самоубийчім намірі ученик IV кл. тамошної ґімназиї Стефан Ґаєвский, син заживточних родичів в під Львова. Хлопцеви очевидно щось в голові хибувало, як то показало ся з листу полишеного до товаришів. Ґаєвский ходив до ґімназиї в Хирові, а відтак у Львові. В Тернополи стояв на станциї у свояків, а самоубийства допустив ся в якійсь каварни. — Аґентию „Днїстра“ обняла в Дрогобичи і на доохрестні громади панї Северина Нижанковска, замешкала в домі п. Мельника при ул. Стрийскій коло канцеляриї дра Ярослава Олесницкого (побіч суду). — На площи збіжевій наїхав візник Ів. Горбаль на Володиславу Чубківску, котра переходила з 3-лїтною дитиною так, що она упала на землю і сильно потовкла ся. — П. Ів. Клїмек зґубив на ул. Жовківскій 3 золоті перстенї вартости 48 К. — В Ряшеві в склепі Роґовского відобрала собі житє отроєнем тамошна касєрка Казимира Кроґульска, вдовиця лїт 33, давши ся неспостережено замкнути на ніч в склепі. Причина самоубийства незвісна. — Через Краків — як звідтам доносять — переїзджає що дня 4 до 6 надзвичайних поїздів з робітниками в цїлої Галичини і Буковини. Поїзди їдуть зі Львова а в кождім їде но 500—600 робітників, всїдаючих на ріжних стациях. Крім того їде богато робітників поїздами особовими. — На шкоду шевця Якова Юркова вкрадено минувшої ночи у варстатї Йос. Ґольди срібний годинник вартости 28 К. — Юл. Турчиньского, кравця лїт 28, прихоплено вчера в хвили, коли витрихом добував ся до двери помешканя проф. Влявта при ул. Пекарскій ч. 8 і віддано до арешту полїцийного.

— Репертуар руского театру в Бережанах. Саля „Сокола“. Початок точно о 7·30 вечером. Білети продає перше торговля п. Юзичиньского і п. Гервого, а в день представленя від 6 вечером каса театру.

В четвер дня 19 марта с. р. „Різдвяна ніч“, опера в 4 діях М. Лисенка.

В суботу дня 21 с. м. „Барон циганів“, оперетка в 3 діях Штравса.

В недїлю дня 22 с. м. „Серед бурі“ драма з давних часів в 5 діях, Б. Грінченка.

Ві второк дня 24 с. м. новість: „Мари“, голосна драма в 3 діях Г. Ібзена (перший раз).

В середу 25 с. м. Cavaleria rusticana, опера Масканього.

— Реформа матури. Подрібні приписи що до складаня іспиту зрілости зреформованим способом в середних школах звучать в головних уступах: Що до клявзури при письменних виробах, яка для викладової мови має тревати пять а для перекладів з латиньского і грецкого три години, примінено строгі приписи. В однім льокали не сьміє працювати більше як 20 до 25 іспитованих, при чім они стоять під безнастанним наглядом а вийти з іспитового льокалю вільно їм лиш в найконечнїйшім випадку. Хто допустить ся якогось підступу при клявзуровім виробі, мусить дотичний виріб евентуально також всї инші повторити; при тяжшій провинї або при приловленю на другій, кандидат буде усунений в сїм роцї від іспиту. Кандидат, приловлений тричи на надужитю, тратить раз на все право складаня іспиту зрілости. Що до зверхних формальностий устного іспиту § 16 розпорядженя постановляє: При устнім іспиті зрілости можуть бути присутні заступники міских і инших властий, дальше корпораций, що причиняють ся до удержаня дотичного наукового заведеня, а також родичі іспитованих. Присутність на іспиті всїх учителів ґімназиї буде пожадана. Можна навіть на той час застановити науку у всїх клясах ґімназиї. Дальше постановляє розпорядженє, що кандидат має бути іспитований пересїчно найбільше одну годину. Допускає ся при устнім іспиті ставляти кандидатам питаня на письмі, щоб дати тим робом якийсь час до надуми. Що до іспитового матеріялу, треба

був би стратив притомність і впав з молота а цар аж тїшив ся, дізнавши такого незвичайного зворушеня. — Чи дїйстно так було, як пише лїтопись, годі знати, бо ми при тім не були; але можна припускати, що управа гути вже з самої чемности для гостя і зважаючи на примху царя, не пустила молота з цїлої сили а услужний, як звичайно буває, для примховатих володїтелів лїтописець представив цїлу подію страшнїйшою, як она може була в самім дїлї. Але й то треба признати, що треба мати не аби яку силу, щоби сидячи на молотї, спускати ся на ковало хоч би лиш з малою силою.

Великим силачем був якийсь нїмецкий шляхтич, Кароль Екенберґ, котрого називано „другим Самсоном“. Теперішні силачі нїчим против него, коли повірити лїтописи, котра записує такі чудеса его сили: 1) Він підносить одною рукою канони, що важать 2000 до 2500 фунтів, а на котрій сидить тамбур з бубном або з яким иншим інструментом, і держить доти в горі, доки правою рукою не випє склянки вина. — 2) Він розриває руками ужиско, котре два конї не були в силї розірвати. — 3) Він підносить одною рукою коня, на котрім сидить один або двох людий і держить его, доки не випє склянки вина. — 4) Він може піднести одною рукою 10 до 12 мужа в гору. — 5) Він бере костур в зуби і каже двом людем тягнути а они не годні вирвати ему его з зубів і т. д. Як видко, то пан Екенберґ був неаби який силач, але здає ся, що лїтописець тут дуже переборщив.

Неаби яким силачем був також Француз Люй де Буфлер, прізваний Сильним, котрий жив около 1534 р. Він ломив підкови без найменшого напруженя, брав коня на плечі а бугая тягнув за хвіст, куди хотів. Француский майор Барсаба мав таку силу в ногах, що коли стиснув коня, на котрім сидів, то поломив ему ребра. Одного разу зайшов він до якоїсь кузнї і дав там ковати якийсь кусень зелїза; коли коваль відвернув ся, він взяв ковало під плащ і виніс з кузнї. Якийсь Ґасконець, котрого він обидив, визвав его одного разу в товаристві на поєдинок. — Дуже добре — сказав ему майор — але насамперед дайте сюди руку. Ґасконець подав ему руку, а Барсаба так єї стиснув, що поломив ему всї кости.

В 16. столїтю жив якийсь лицар і радник цїсаря Максимілїяна II., котрий не лиш своєю силою, але й цїлою своєю поставою викликував дивовижу. Він називав ся Андрій Ебергард Равбер а память его зберегла ся й до нинї в містї Ґрацу, де одна улиця і один дім при нїй називають ся іменем Равбера (Raubergasse і Rauberhoff). Та мабуть від его сили і постави пішло й его назвиско, котре поправдї означає „розбишаку“. Він виглядав мов би якийсь велит а бороду мав довшу як ноги і носив єї в той спосіб, що обвивав довкола палиці і держав в руці мов би яку хоругов. Під ту пору — так розповідають лїтописи — жив на дворі архікняза Кароля в Ґрацу якийсь Жид-вихрест, також незвичайно великий силач а Равбер завів з ним двобій, підчас котрого вхопив Жида за его довгу бороду і сїпнув з такою силою, що вирвав єму цїлу долїшну щоку і Жид погиб на місцї.

Не такий лютий, але оріґінальний був его другий двобій з якимсь Іспанцем. Равбер був в Авґсбурзї і пізнав там якусь красавицю, панну Олену Шарфеґін, о руку котрої старав ся вже якийсь знатний і богатий Іспанець, котрий мав також славу великого силача. Равбер просив цїсаря, щоби позволив ему оженити ся, з тою красавицею, котра також его полюбила. Щоби не зробити кривди нїкому з них, постановив цїсар в приступі доброго гумору, щоби они оба ставали до бою, але такого, в котрім не було би проливу крови, а хто кого побідить, той оженить ся з панною Оленою. Після цїсарскої постанови мали они оба явити ся в цїсарскій уїзджальни, без всякої зброї, лиш з великими міхами; хто кого всадить в міх, той буде побідитель. По довшій борбі вхопив Равбер свого противника по серединї тїла і упхав его стрімголов в міх та серед загального сьміху заніс Іспанця в міxі перед цїсаря. Засоромлений Іспанець виніс ся зараз з цїсарского двора а Равбер оженив ся з панною Оленою, котра однак в короткім часї по тім померла.

До великих силачів належав померший при кінци минувшого столїтя італїяньский писатель Паольо Фамбрі. Коли одного разу якийсь дорожкар не хотів его везти, він вхопив его одною рукою і посадив на козел а дорожкар так перепудив ся, що зараз повіз. Коли був послом, вибух був огонь в парляментї; тоді виважив він двері плечима, котрі сторожа пожарна не могла сокирами і зелїзними дручками розбити.

(Дальше буде).

зазначити, що хотяи фізику властиво виелімінoвано, всеж таки сей предмет будуть по части вимагати при іспиті з математики. По укінченю устного іспиту і відході присутних гостий оповіщує ся оцінка іспиту. Коли в часі устного іспиту кандидат від дальшого іспитованя відступить, не маючи фактичної перешкоди, на випадок, коли іспитова комісия з дотеперішних результатів іспиту признасть безсумнївну єго зрілість, треба се занотувати в іспитовім протоколї. Іспит зрілости можна повторювати лиш двічи. Всї постанови нових приписів обовязують також при іспиті зрілости женщин.

— З рускої оселї Антоніо Кандідо в бразилїйскій Паранї доносить Пилип Терешка до курітібскої „Зорі" між иншим, що тамошнї Русини будують дві церкви. Обі ще не докінчені. Одна 4 клм. від дороги, а друга при дорозї на 11-тім кільометрі від Порто Унії. Місце під церков при дорозї посьвятив Всч. о. Маркіян Шкирпан в р. 1904, а що в тім році скінчено і головний вівтар, тож знов посьвятив Всч. о. Клементий Бжуховский, за що складає їм Комітет церковний сердечну подяку. Маємо — пише п. Терешка — і товариство імени Івана Котляревского ще від 1904 року; але щож з того, коли в нас за мало житя. Всьо йде дуже повільно через брак довіря межи нашими Русинами. Тепер почало по трохи оживлятись житє в нашім товаристві і вже задумали побудувати власний дім, де помістилаб ся і руска школа. Коб Господь Бог осьвітив наших братів, то вже внедовзї дочекаємось власного дому, бож прецінь дерева не бракує, лишень троха доброї волї, тай хата буде готова. Допоможи нам Боже! В біблїотецї маємо тілько 70 книжочок, а в касї ледво 25 мілїв. До Старшини вибрані головою Пилип Терешка, заступником голова Григорий Флисак, писаром Максим Флисак, а біблїотекаром Микола Мительский.

— Нові клїніки у Львові. Краєвий шпиталь у Львові мав доси розширитись о три нові клїніки: окулїстичну, психіятричну і дерматольоґічну. Доси містились они в будинку загального шпиталю, в сім році мають поставити для них окремі будинки. З позисканєм для лїкарского унїверситету лярінґольоґа, др. Юраша з Гайдельберґа, повстає ще клїніка лярінґольоґічна і для неї мають також поставити окремий будинок. Пертрактацїї між правительством а краєвим видїлом що до покритя коштів тих клїнік вже покінчено і ще сего лїта розпічне ся будова всїх чотирох заведень. Стануть при ул. Пекарскій по лївім боцї, коло будинку ґінекольоґічної клїніки. Нові клїніки будуть під проводом професорів: Махека (окулїстична), Лукасевича (дерматольоґічна), Гальбана (психіятрична) і Юраша (лярінґольоґічна).

— Страшний вчинок божевільного. В краєвім заведеню для божевільних в Празї стала ся минувшої пятницї страшна подія. В заведеню тім перебував вже від двох лїт 24-лїтний Вячеслав Мандік, хорий на умі, але чоловік впрочім зовсїм спокійний, котрого уживано длятого до всїляких робіт в заведеню. В пятницю вислано єго разом з пятьма товаришами під доглядом дозорця до города, де мали рубати дерево. Тут нараз кинув ся він на свого товариша Йосифа Кучку і одним ударом сокири розрубав єму голову на двоє. По тім вчинку виліз чим скорше на сам вершок якогось дерева і звідтам відгрожував ся. Треба було спровадити сторожу огневу, котрій остаточно удало ся стягнути божевільного на землю.

— Пригода на мори. Нїмецким пароплавом „Сільвія" приїхали онодгі до Гамбурґа послїдні десять людий із залоги анґлїйского корабля „Ґунфорд", котрий дня 13 жовтня минувшого року виплив з Гамбурґа до Санта Розалїя і потонув коло бразилїйского побережа. Корабель той вже при своїм виїздї мав пригоду в анґлїйскім каналї, бо там стратив один якор і ланц від него. Аж до рівника подорож відбувала ся зовсїм спокійно, але відтак слїдувало нещастє за нещастєм. Дня 29 падолиста, коли корабель вже від кількох днїв видїв бразилїйске побереже перед собою, застряг нараз на мілинї коло рога сьв. Роха. По кількагодинній роботї удало ся корабель видобути і він поплив дальше. Аж в кілька днїв опісля, дня 4 грудня, показало ся, що корабель затікає і набрав вже води в себе. Залога просила, щоби в цїли поправи корабля заїхати де до найблизшого порту, але капітан тому спротивив ся. Недалеко рога сьв. Роха корабель виїхав знову на підводну лаву і тепер вже не можна було рушити єго з місця. Вода почала щораз більше набігати до корабля і всяке помпованє не помагало нїчого. Наконець дня 10 грудня почав корабель розпадати ся а капітан дав тодї приказ плисти лодками до берега.

По двогодинній їздї заїхала залога на чотирох лодках до побережа коло Ріо Ґранде ді Норд, де в рибацкім сільци Якура знайшла приміщене в хатї з глини і пальмового листя. Поживи було тут подостатком, бо залога забрала на лодки, що лиш дало ся. Однак годї було тут довше перебувати, бо вибухла жовта пропасниця і залога мусїла знов сїдати на лодки. По кількох днях тяжкої муки заплила залога щасливо до порту в Макао, де єї приміщено в якійсь гостинници. Але радість єї не довго тревала, бо пропасниця вибухла тут ще з більшою силою і коли на конець дня 6 січня с. р. пароплав „Іпу" забрав єї до Пернамбука, було вже 20 людий недужих. З тих двох померло вже підчас їзди і тїла їх після морядкого звичаю похоронено в мори. В Пернамбуко віддано 15 до шпиталю, але з тих вернуло звідтам лиш сїмох. Отже тих сїм і щеох трох здорових, разом десять з цїлої залоги пустились дня 10 січня в дорогу до Европи і так щасливо доїхати до Гамбурґа, звідки сими днями поїхали до рідного краю.

† Померли: У Львові Теофіль Журовский, бувший посол до сойму краєвого і бувший маршалок львівского повіта, в 75-ім році житя; — Йосиф Скрипко, функціонар зелїзниць державних, в 46-ім році житя; — Володислав Мединьский, челядник мулярский, в 28 ім році житя.

Господарство, промисл і торговля.

ЦІНА ЗБІЖА у ЛЬВОВІ

дня 17 марта:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·10	до	11·30
Жито	10·50	до	11·—
Овес	6·60	до	6·80
Ячмінь пашний	6·50	до	6·80
Ячмінь броварний	7·—	до	7·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	10·—
Вика	5·80	до	6·20
Бобик	6·50	до	6·70
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	8·—	до	8·20
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	85·—	до	100·—
Конюшина біла	35·—	до	50·—
Конюшина шведска	80·—	до	95·—
Тимотка	28·—	до	34·—

Телеґрами.

Відень 18 марта. Комісия прасова відбула вчера засїданє, на котрім раджено над параґрафами о „одвічальнім редакторі". Пос. Петеленц жадав, щоби в законї поміщено станове понятє „одвічального редактора". Звітник пос. Скедль представив обовязки одвічального редактора, а відтак ухвалено §. 9. Одноглушно заявлено ся за знесенєм концесиї на підприємство прасове, здержано однак дальші наради в тій справі аж до часу, коли правительство зложить заяву. Наконець відкинено внесене о принятє постанови обмежаючої кольпортажу.

Париж 18 марта. Тутешне виданє „New York Herald-a" доносить з Порт-о-Прінс, що заступники держав відбули конференцию і постановили, що на случай, коли не настане скоро мирне залагодженє трудностий, треба буде поставити президентови ультіматум з жаданєм, щоби уступив і щоби утворено провізоричне правительство. Також має бути поставлене жаданє безпроволочного розписаня виборів і заказ видаваня дальших вироків смерти.

Петербург 18 марта. (П. Аґ.). Цар підписав предложену єму мінїстром війни петицию воєнного трибуналу і замінив кару смерти, видану на ґен. Штесселя з причини капітуляциї Порту Артура на 10 лїт вязницї в кріпости, з відправленєм зі служби і утратою ранґи.

Петербург 18 марта. (П. Аґ.). Нинї ранo відбув ся поєдинок межи ґен. Фоком а ґен. Смірновом. Смірнов тяжко ранений. (Причину до поєдинку дало дуже зле сьвідоцтво, яке Смірнов виставив Фокови підчас процесу о капітуляцию Порту Артура).

Петербург 18 марта. „Нов. Время" поміщує розмову з канцл. Більовом, котрий рішучо заявив, що рівночасно з росийским правительством одержав повідомленє о проектї австрийских зелїзниць в Санджаку. Пляни Австро-Угорщини відповідають вповнї берлиньскому договорови а заворушенє в Росиї з тої причини єсть зовсїм незрозуміле. Нїмеччина веде на Балканї лиш полїтику торговельну, так само і в Персиї. Наконець зазначив кн. Більов, що Нїмеччина не наміряє нїкого атакувати а будова фльоти не єсть звернена против нїкого. Чутку, що Нїмеччина мішає ся до внутрішних відносин Росиї, назвав Більов сьмішною.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).